

המאור שבתורה

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

לע"נ: מו"א עט"ר הכ"מ חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת ט"ו אב התשע"ו

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
19:03	19:53	י-ם
19:01	19:51	ת"א
19:03	19:53	ח"פה
19:01	19:51	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

הגאון רבינו ששון לוי זצוק"ל. נולד בשנת תרע"א בחודש הרחמים והסליחות בכפר כפרי סמוך ונראה לעיר בגדד אשר בעירק. **במסירות** נפש עילאית למד תורה בהתמדה מופלאה בגיל צעיר בהיותו בן עשרים! קיבל סמיכת חכמים יורה יורה חתומה **מגדולי רבני בגדד** והחכמה. עלה לארץ ישראל בגיל עשרים ואחת. כאן שם פעמיו על הישיבה המפורסמת "פורת יוסף" אשר בעיר העתיקה, **ועלה והתעלה** בתורת הנסתר, אשר ממנה לא מש. נפטר בט"ו בסיון תשנ"ב, ומנוחתו כבוד בירושלים עיה"ק.

"כשם שאין פרצופיהם שווים, כך אין דעותיהם שוות ביאר זאת **השורף מקוצק** כך: "כשם שהינך יכול לסבול, שפרצופו של חברך **אינו דומה לשלך**, ואין דבר זה מכעיסך כך עליך לסבול שדעותיו אינן דומות לדעותיך

תכלית יציאת מצרים? המעלה הנכספת של להיות לכם לאלוקים."

בעת אחד הנסיעות שארגן חכם **מנחם מונוה** זצ"ל לקברות הצדיקים בגליל, שהו החבורה זמן מה בעיר **טבריה**. באותו זמן פגשו בוקן אחד ובגדים קרועים לגופו, רבנו פנה לעבר ציבור המתפללים ואמר: 'רואים הנכם זקן זה, דעו לכם שהינו אחד מה-**לוי צדיקים שדורו**'. התלמידים בשומעם זאת, אצו מהר לחפשו בכדי להתבשם מקדושתו של אותו צדיק גנוז, אולם למגינת ליבם, כמה שטרחו לחפשו ברחבי העיר **לא מצאוהו** כלל, וכמו שנעלם, והיה דבר זה לפלא.

כאשר הצדיקים מקיימים מצוות, אין הם חשים עמל וטורח, אלא עונג ותענוג.

מי שרגיל עצמו בזה החטא של לשון הרע בתמידות, ענשו... הוא גם כן בתמידות!

בימים ההם כשגרה המשפחה ברחוב אלקנה היה הרחוב בצביון כזה שהרבה מתושביו לא שמרו תורה ומצוות, ומאידך גרו בו אנשי מעלה גדולי תורה מפלגים. ספרו אחי רבנו **יעקב יוסף** זצוק"ל, הראש"ל רבי **יצחק**, והגאון רבי **דוד** שליט"א שמרן **עובדיה יוסף** זצוק"ל היה יושב וכותב תשובות עד שעות מאוחרות בלילה, ולפיכך לא היה נוח לו זמן תפלת שחרית בהנך החמה בבית הכנסת הקרוב,

היצר מטעה את האדם שלא יבחין בין טוב לרע, שלא יהיה מפוקח לעשות דעת קונו, כאותם חוטאים-שכורים.

כשם שמצווה לנחם, כך מצווה להתנחם ולקבל דין שמיים באהבה.

"הכלל" של האדם הוא הלב והמעשים אינם, אלא "פריטים" בתוך הכלל.

לכן היה עושה בביתו מנין **לתפלת שחרית**, והיה זה רבנו, אז היה נער בן 12 דאג מדי בוקר להעיר נערים מהשכונה שישלימו המנין.

בחגיגות שבעת ימי המשתה של הרבי **הרש"ב מליובאוויטש**, רקדו חסידים בגן שלפני בית אביו, הרבי **מהר"ש**, ונוצרו עשרות מעגלים. באותה שעה ישב הרבי **המהר"ש** ליד חלון ביתו והביט ברוקדים. נענה ואמר: הנה, כך ירקדו יהודים **ברחובות קריה** כשיבוא המשיח.

כנותו של רבי **שלום מרדכי** זצ"ל לא נעצר בהרבצת תורה בנגלה ובנסתר להכמי הישיבות ובעלי הדין. הוא נודע גם כמוכיח בשער המשיף **דברי מוסר וחכמה**. היתה לו קביעות למסור שיהיה בפרשת השבוע מדי שבת בבית המדרש "צוף דב"ש" בעיר העתיקה במשך ארבע שעות תמימות! כאשר הוא חורז **פנינים ומרגליות** בדברים ערבים המשיבים את הנפש משלבים בחכמת חיים של זקן שקנה חכמה, זאת מלבד הדרשה התלמודית בבית הכנסת לאברכים יודעי תורה מבהקים להם היה דורש למעלה משעתיים תמימות **בפלפול וסברא**. הרב נסתלק בשם טוב מן העולם לאחר שנדוכך ביסורים קשים ומרים, ביום כ"ו שבט ה'תשכ"א ומנוחתו כבוד בהר המנוחות בירושלים.

נקודה למחשבה

הגאון הצדיק רבי משה קליקס זצ"ל, רבה של טבריה, היה מתאזר בדיקה בת קדר אהד, וכדי שתהיה לו אפשרות לקבל אורחים בפ'סלון', וגם לישן בחדר השנה, חלק את החדר הגדול לכמה חלקים, והמחצות היו עשויות מ... קרשים. מצדה האחד של המחצה קבלו את כל האורחים החשובים שהגיעו לבית הרב, וזמן הצד השני הלכו בני הבית לישן. פעם הגיע לטבריה אדם צעיר, שהתאזר בירושלים, ונשא לא מקבר לבת זוגו, אבל מש'ל א הסתדרו ביניהם, התקליט לאר ז את משל'תיו ולשים פעמיו לטבריה. היעד הראשון שלו היה בית המדרש הנישן של טבריה, אלא שמיני עם הנסו הבחין בו הרב קליקס, שהיה ידוע **בהכנסת האורחים** המפלקת שלו, והזמינו אחר-כבוד לביתו. פינן שהורושלמי הלך הזמין כבר קדר אהד מבתי המלוון בטבריה, היה לו 'מרוז' טוב של א להענות לבקשתו של הרב, אבל המרא דאתקלא לא הרפה. ידע הגר"מ קליקס, בר ב חקמתו, עם מי יש לו עסק... והבין מה לוחץ על אותו פרנש, ולכן הזמינו לבוא לביתו, כדי שיוכל לחוש את האוירה הנכונה הצריכה לשרר בבית והודי. לצעיר לא היתה ברירה. הוא נגש לבית המלוון, ארז את משל'תיו וקא לבית הרב. דבר אהד הוא לא ידע: את המצנה הגדולה של הכנסת האורחים מקים רבה של טבריה באותו קדר קטן בביתו, העונה לשם 'סלון'... אבל, גם לאחר שראה את כל זאת, לא עמדה בפניו **בררה אחרת**, והוא נכנס לביתו של הרב קליקס, והתכוון לשנת הלילה. אלא שההנהגות של הבית הקדוש הזה כמעט ול א אפשרו לו לעצ'ם עיון. הרב קליקס, בר ב התמדתו ויגיעתו בפוריה, היה רגיל לישן רק שתיים-שלוש שעות, ומיד קם פארז לעס'ק פתורה. והנה, טרם צאתו לתפלת 'הנין', מבחין האורח שפועל הבית מכין את ה'פריאוס' להמום מים. בני הדור שלנו כבר לא מפירים בכלל את הקש'י שהיה פרוך בחמום מים במקשרי זה. בין השאר היו צריכים להכניס שם גפס ולבצע פעולות נוספות, לא א קלות במיוחד, עד שהמקשרי נאות לפע'ל... הוא היה בטוח שהרב מתמם את המים עבור עצמו, אלא שפע מהרה נוכח שכוס-התה שהוכנה, מעבכת על ידי הרב קליקס **לאשתו הרבנית**. פלגלה השני חזר המעשה על עצמו, ושוב מתאמץ בעל הבית בהקנת התה על ידי הפריאוס. האורח החליט ש'זה לא עסק... הוא נגש אל הרב קליקס והודיע לו שהקליט לעז'ב את הבית. "איך אני יכול להשאיר פאן ולהטריד את הרב, במצב כזה שהרבנית חולה?"! פתח הרב קליקס את עיניו בתמיהה-רפתי, ואמר: "אשתי הרבנית חולה?! מי אמר לך זאת?! אכל האורח הצעיר חשב שהרב מנסה להשאירו בביתו ככה, ותזר שוב על דבריו לאמר: "לא נעים לי להשאיר פאן יותר; אני יודע שהרבנית חולה, ואני מטריח אתכם של א לצר'ך". פאן הגיע תורו של הגאב"ד להשמיע את דבריו, והוא ש'ב ואמר בתקופות: "אני מא ד מתפלא כיצד הנך מעלה על דעתך דבר כזה, של א היה ול א נבכר?! אני דורש ממך שתספר מי אמר לך שהרבנית חולה?!!"! הל א אני רואה את הרב מדי בקר' קם פושע מקדמת נטורח בחמום המים, וכנס עם הפוס אל חדרה של הרבנית ומסר לה את התה מהמביל. אם הרב היה עושה ז את פעם אחת - ניקח; אבל פינן שהדבר קדר ונשנה על עצמו, מי יוכל אפוא להכחיש שהרבנית קליקס חולה?! "בדייק רכגע זה המתין **המארח הגדול**. שמע המרא דאתקלא את הדברים, והשיב לאורחו: "אוי לך שזו המסקנה שהקליט בתפלתך לאחר שראיתני מגיש תה לרעצתי.

כמה אדם צריך לטרוח ולכבד את אשתו. לעודד ולחזק את רוחה (העורך)

